

DE GESLUIERDE PAREL

De
Gestluierde
Parel
en andere verhalen

DE GESLUIERDE PAREL

Copyright © 1994: Gideon
Auteur: Mirjam de Hoop
Omslagfoto: Benelux
Jaar van uitgave: 1995
5e druk: april 2010

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-634-9
NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze
dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand
of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen,
zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical,
photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations
in critical reviews or articles, without the prior written permission of the
publisher.

Inhoud

1. In de gouden kooi 9
2. De gesluierde parel 34
3. Ná'ama 41
4. Joesoef en Achmed 51
5. Het hart van steen 62
6. Slaaf van Allah, kind van God 70
7. Die donkere nacht 85
8. Aziza, de kostbare 93

Aan mijn vrienden

Dank jullie wel!

Thank you.

Shoekran.

Kiitos.

In de gouden kooi

Ik was erbij toen ze voor het eerst gesluierd moest worden, elf jaar oud.

Opeens mocht ze nooit meer buiten spelen, nooit meer ongesluierd de straat op als ze boodschappen ging doen. Ze liep in een lange, zwarte overrok, met een zwarte cape over haar schouders, een zwarte doek over haar haar en haar gezicht, zodat alleen haar ogen nog maar vrij waren, en daarover lagen nog een paar zwarte sluiers.

Geen jongen mocht meer in haar mooie bruine ogen kijken. Hoeda voelde zich als een vogeltje dat opeens was opgepakt en in een kooi gezet.

Soms mocht ze even uit de kooi, om wat rond te fladderen, zoals die keer dat ze met me mee mocht naar het strand. Ze was verhuisd naar een stad aan de Rode Zee. Ik ging bij haar logeren en sliep bij haar op de kamer.

Voor het slapengaan las ik uit de Bijbel en bad. Ik gaf toe aan het verlangen mijn hand op haar hoofd te leggen en haar te zegenen.

De volgende dag mocht ze met me mee naar de zee. Het was heet. In een lange broek en T-shirt ging ik zwemmen. Och, mocht ze dat ook maar! Met haar zwarte sluier wapperend in de wind, en ogen vol verlangen, ging ze toen maar schelpen zoeken.

*Opgewonden kwam ze naar mij,
als een kind zo blij,
met een schelp in haar hand,
gevonden op het strand.
Ze had een parel, zei ze verrukt,
de schelp tegen zich aangedrukt.
Vol verwachting maakte ze 'm open
en is teleurgesteld weggelopen,
haar sluiers wapperend in de wind.
Och, dat ze de parel van grote waarde vindt. . .*

Voor het slapengaan die avond, vroeg ze me of ik weer met haar wilde bidden; ze had het zo fijn gevonden! Daarna moest ze haar kooi weer in: zorgen voor haar kleine broertjes en zusjes, en helpen met het schoonmaken van het huis en het eten koken.

Ze was geen kind meer. Ze mocht niet meer spelen.

Ze werd klaargemaakt om te trouwen. Ze ging, zoals dat bij ons heet, “de gouden kooi in”. Over een jaar of twee zou het zover zijn: haar vader of haar broer zouden een man voor haar uitzoeken. En ze zou hem niet te zien

krijgen vóór de bruiloft. (Eventjes, stiekem vanachter het gordijn misschien, als ze wist dat hij voor de deur stond.) Hopelijk was hij aardig.

Ik was erbij, toen ze trouwde. Op de derde dag van het feest met alleen maar vrouwen, zou Hoeda voor het eerst naar haar man gaan.

Samen met haar vader en haar tante brachten we haar weg, haar zwarte sluier over haar witte bruidssluier. Met haar bezwete, geschoeide handen hield ze mijn hand angstig vast, de hele weg in de toeterende auto.

Geweerschoten in de lucht kondigden de komst van de bruid aan. De mannen gingen door met feesten. We zetten Hoeda op een stoel in haar kamer.

De stoel naast haar was nog leeg. Wie zou er komen zitten? Hoe zou hij eruitzien? Zou hij van haar gaan houden?

Ik zegde mijn lieve, bange moslimvriendin in de naam van de Heer Jezus.

*O, liefgevangen vogeltje,
ik kan je niet uit je kooi halen.
Ik kan je sluier niet afdoen,
maar er is Iemand die jou,
daar binnen in je kooi,
daar ónder je sluier,
kan bevrijden en vrede geven.
Er is Iemand, die jou kent
en heel veel van je houdt!
Daarom ben ik naar je land gekomen,
om je dat te vertellen!*

Bij de deur keek ik nog even om. Ik zag de angst in haar ogen. . .

Als ik hier in Jemen was geboren en hier rondliep – blote voeten, vieze toet – had ik niet beter geweten. Ik zou door de stoffige straten rennen en met een stok een wiel voor me uit laten rollen. Met een blikje aan een ijzerdraad zou ik net zo tevreden zijn als een kind in Nederland met zijn crossfiets of z'n skateboard. En misschien was ik wel aan het knikkeren, net als kinderen in Nederland.

Ik zou er alleen een beetje anders uitzien. Dan had ik een lange broek onder mijn jurk en droeg ik een hoofd-doekje. Ik zou een andere taal spreken, het Arabisch. . . en van rechts naar links schrijven. En als ik een jongen was, zou ik een rok of een lange jurk dragen.

Aan de buitenkant zou er een heleboel anders zijn, maar aan de binnenkant niet. Aan de binnenkant zijn alle mensen op de hele wereld hetzelfde. En allemaal zijn ze geschapen door dezelfde God, die zo graag hun Vader wil zijn. Maar dat weten ze niet, daar in Jemen. Ze weten niet dat de Heer Jezus juist daarom gekomen is, om te laten zien hoeveel God van hen houdt.

Daarom ben ik gegaan, om hun dat te vertellen. . .

Jemen (Scheba)

Na een vlucht van een uur of negen over de woestijnen van Saoedi-Arabië, was ik geland in Sana'a, de hoofdstad van het land dat eens "Arabia Felix" werd genoemd, "het gelukkige Arabië". Nóg langer geleden, in de tijd van koning Salomo, heette het "Scheba".

Jemen, het land van de koningin van Scheba. Je kunt hier nog altijd de resten zien van haar paleis en van de tempels uit haar tijd: de tempel van de god van de zon en de tempel van de god van de maan.

Op een dag hoorde de koningin van Scheba over de wijze koning Salomo, daar in Jeruzalem. Zo staat dit verhaal in de schoolboekjes van Jemen:

Er was eens een koningin in Jemen. Bilqies was haar naam. Zij bad tot de god van de zon en tot de god van de maan. Men vertelde haar over een bijzondere koning, ver weg in Jeruzalem. Daar wilde ze meer van weten. Ze schreef een brief en verstuurde die in de bek van die prachtige vogel met zijn schitterende kroon, de Hoedhoed. In Nederland heet hij "Hop".

Het duurde niet lang of de Hoedhoed kwam terug, een brief van Salomo in zijn snavel geklemd. Heen en weer vloog de Hoedhoed. De brieven werden liefdesbrieven. Maar Bilqies had één groot probleem. Ze moest en ze zou weten wie er gelijk had, Salomo of zij. Was er één god, zoals Salomo geloofde, of waren er meer, zoals zij altijd had gedacht?

Ze maakte een plannetje. Ze laadde haar kamelen vol met goud, zilver, wierook en andere kostbare geschenken en stuurde die naar Jeruzalem. Als Salomo haar cadeau zou aannemen, dan wist zij: wat hij gelooft, is niet waar.

Na vele, vele dagen zag ze de karavaan terugkeren. De kamelen waren bepakt met... al haar eigen cadeaus. Salomo had geweigerd! Nu wist ze het zeker: er is maar één God!

En weer vertrokken de kamelen naar Jeruzalem.

Dit keer ging de koningin van Scheba zélf. Salomo zag haar en zij zag hem. Ze werden verliefd en ze trouwden met elkaar.

Zo staat het verhaal in de schoolboekjes hier. Ik zat eraan te denken, toen ik zélf een tocht maakte per kameel. Ik voelde mij als de koningin van Scheba, terwijl het grote dier daar zo deftig voortdeinde.

Ze noemen een kameel ook wel “het schip van de woestijn”. Nou, ik begrijp wel waarom!

Het viel me op dat een kameel zo ontzettend trots uit zijn ogen kijkt. Er is me verteld waarom hij dat doet..

De moslim gelooft dat zijn god, Allah, negenennegentig namen heeft. En de honderdste naam? Die weet niemand, nee niemand, behalve... de kameel. Daarom kijkt hij zo trots. Dat zeggen de moslims tenminste.

Maar wat de moslims niet weten, is dat op een dag de kameel zijn geheim heeft verklapt. Hij heeft het mij zelf in mijn oor gefluisterd. En zodra hij het zei, wist ik meteen: Nee, dat is niet de naam van Allah. Dat is de naam van ónze God!

Ik heb een vermoeden dat de Hoedhoed de geheime naam van God ook kent. Het is in ieder geval mijn lievelingsvogel. Ook toen ik in Jemen was, zag ik hem maar heel zelden en altijd nét als ik verdrietig was, me alleen voelde of een beetje down. Hij was dan een knipoog van God. Zag ik in zijn snavel een liefdesbrief, een liefdesbrief van God aan mij? Of... verbeeldde ik me dat maar?

De bundel

Van het rijden op een kameel werd ik best moe. Op een gegeven moment moesten we van onze rijdieren afstijgen en lopend verdergaan. Zo liepen we naar een dorpje dat je per auto of kameel niet kunt bereiken. We hadden een tentje en een rugzak bij ons.

Gillend van angst renden ze weg. “Help! Vreemde wezens!”

Wij waren het maar. Na halsbrekende toeren, klauterend over grote rotsblokken, liepen we eindelijk het dorpje binnen.

Een paar jongetjes stonden ons, vreemde wezens met rare pakken op de rug, met open mond aan te gapen en renden toen bang weg. Nog nooit hadden ze een buitenlander gezien.

Later, buiten het dorp, terwijl we op het gras zaten uit te rusten, onze vermoeide en stoffige voeten in het koele beekje, kwam een meneer met een baard naast ons zitten.

“Het is vijftwintig jaar geleden,” zei hij. “Vijftwintig jaar geleden dat we hier voor het eerst een buitenlander zagen. Het was een Franse dokter, een vrouw nota bene, op een ezel. Ze had blote armen en ze wilde ons voedsel niet eten. Ze at alleen maar biscuit, maar ze was toch aardig. En jullie,” zo vertelde hij verder, “zijn de eerste buitenlanders sinds deze dokter.”

Hij glimlachte toen hij zag dat wij tenminste niet bang waren het brood van zijn land te eten; en hij at gezellig met ons mee.

Op één van onze eenzame tochten kwamen we een kamelendrijver tegen. We raakten aan de praat. Hij ver-

telde ons dat hij altijd naar de radio luisterde, naar een programma speciaal voor die Arabische landen waar men weinig of nooit over de Heer Jezus kan horen.

Een taxichauffeur, ergens in een klein ver dorp, vertelde ons precies hetzelfde. Daar werd ik blij van.

Mensen kunnen niet overal komen, maar radiogolven wel.

En met bidden kom je nóg verder. Als je bidt, gewoon in je eigen huis, kan er ver weg iets gaan gebeuren. Wonderlijk.

Laten we bidden dat de mensen in Jemen op de juiste tijd hun radio aanzetten en naar deze programma's luisteren.

Aan deze dingen liep ik te denken, terwijl we verder trokken in de hete zon.

Moe van het vele lopen, besloten we te gaan liften. Zo ontmoetten we Fatima, die ook stond te wachten op een lift. Dat kan hier gemakkelijk. Zelfs voor vrouwen is dit heel gewoon.

Fatima was naar de “soek” geweest, zoals de markt hier heet. Ze had haar zware boodschappen – aardappelen, bloem en suiker – bij elkaar gebonden in een fleurige doek. Die bundel droeg ze nu op haar hoofd.

Ik verwonder me er elke keer weer over, hoe die vrouwen toch in staat zijn zo kaarsrecht te lopen met zulke zware lasten op hun hoofd. Boodschappentassen kennen ze niet. En wanneer ze ons zien lopen met rugzakken op onze rug, moeten ze altijd hartelijk lachen!

We hoefden niet lang te wachten op een lift. Daar

kwam al een bestelauto aan, zo eentje met een open laadbak. We klauterden achterop en vonden een plekje tussen de meelzakken, de rieten manden met levende kippen, en onze medepassagiers.

Het was goed om onze zware rugzakken even te kunnen neerzetten!

Tot mijn verwondering zag ik dat Fatima nog steeds haar zware bundel op haar hoofd had. “Zet toch neer,” zei ik tegen haar.

“Nee hoor, geen sprake van!” was het antwoord. “Het is mijn eigen last en die zal ik zelf blijven dragen. Ik ben al erg blij dat de chauffeur voor ons stopte; ik wil hem niet nóg meer belasten!”

Praten hielp niet. Ik schudde mijn hoofd.

Bijna een uur hobbelden we voort over de stoffige zandwegen, Fatima al die tijd met die bundel op haar hoofd.

Terwijl ik naar de stofwolken keek en wat ging verzitten op de ongemakkelijke meelzakken, dacht ik na. Hoe vaak doe ik niet net als Fatima? Dan ga ik naar God toe, met mijn zorgen en problemen; daarna zet ik de bundel weer op mijn hoofd en ga net zo bezorgd verder.

Dat hoeft niet. Er staat in de Bijbel: “Geef al je zorgen en problemen over aan Hem, want Hij houdt van je en zorgt voor je.”

Hé, Fatima, leg je bundel maar op zijn hoofd. Hij wil hem zo graag voor je dragen!

Gelooft Fatima dan niet in God? Jawel, ze noemt Hem “Allah”. Ze is bang voor Hem, want ze weet niet dat Hij van haar houdt. Fatima is moslim, net als bijna alle Jemenieten.

Ze moet heel veel dingen doen, precies volgens de re-

gels. Ze gelooft dat dat moet van God; en ze hoopt maar dat Hij er blij mee is.

Schoon

Druipend stond ze voor me: Samira. Ze kwam net uit de badkamer en had zich gewassen voor het gebed. Dat moet. Je moet schoon zijn om voor Allah te verschijnen.

Net als alle goeie moslims bad Samira vijf keer per dag. En nu stond ze dan voor me, een grote doek om haar natte lichaam geslagen.

Ik had haar een tijd niet gezien en was zo blij haar weer te ontmoeten, dat ik haar spontaan een zoen gaf.

En dat had ik niet moeten doen! Ik wist het, maar bedacht het net iets te laat.

Na het wassen was Samira “rein” geweest, zoals ze dat noemen, en nu had ik, een christen, haar aangeraakt en was ze onrein geworden. Zo kon ze niet naar Allah toe.

Gelukkig nam ze het sportief op. “Het geeft niet, hoor,” zei ze en ze draaide zich om, om zich opnieuw te gaan wassen. “Als je nou moslim was geweest,” zei ze nog even over haar schouder, “dan gaf het niet!”

Met een ondeugende blik in haar ogen voegde ze eraan toe: “Weet je zeker dat je geen moslim wilt worden?” Ze verwachtte geen antwoord. Ze kende me intussen wel.

Ik glimlachte, maar tegelijkertijd voelde ik me ook verdrietig.

Verdrietig, omdat de moslim de christen als onrein ziet, een christen, iemand in wie de Heer Jezus woont met zijn Heilige Geest!

Verdrietig, omdat de moslim niet echt kan weten wat

het is vanbinnen schoon te zijn, omdat hij de vergeving door de Heer Jezus niet kent.

Want God *is* heilig, en we moeten schoon zijn om bij Hem te komen, schoon vanbinnen. En dat kan, door de Heer Jezus. Daarom kunnen we nu, op elk moment van de dag, zomaar naar de Here God toe gaan, gewoon zoals we zijn.

Hoe we ook ons best doen, we kunnen de hemel niet verdienen. De Heer Jezus heeft al voor ons betaald.

Maar de moslims geloven dat ze punten moeten verdienen voor het paradijs, door een heleboel dingen te doen.

Vijf keer per dag bidden ze.

Eén keer in hun leven moeten ze op reis, om te bidden in Mekka, hun heilige stad in Saoedi-Arabië.

Ze moeten geld geven aan de armen.

Ze moeten deze geloofsbelijdenis opzeggen: “Er is geen god behalve Allah, en Mohammed is zijn profeet.”

En elk jaar moeten ze vasten, een hele maand lang! “Ramadan” heet die maand.

Ook de kinderen vasten mee, vanaf hun elfde of twaalfde jaar. De hele dag mogen ze niets eten of drinken, 's Avonds wel; dan worden er allemaal lekkere dingen gegeten en gedronken.

Soms vastte ik wel eens een paar dagen mee met mijn vrienden. Als het dan tijd was voor één van de vijf gebeden, ging ik bidden voor hen. Verder deed ik precies als zij. Ik sliep, ik at en ik zat precies als zij.

Maar soms was dat verwarrend voor hen. Dan dachten ze dat ik ook moslim was geworden. Net als die ene keer...

De maan

“Is ze moslim?” hoorde ik iemand vragen.

“Nee,” antwoordde Oemie,¹ mijn Jemenitische “moeder”. “Nee, ze is geen moslim, maar ze vast wél met ons mee; dus ze is er al bijna.”

“Het is maar te hopen,” zei de ander.

“Insha'allah,” herhaalde Oemie.

Ik lag op mijn matras, dezelfde matras waar ik de hele dag ook op gezeten had. Zo slaap je daar, op de grond, aangekleed, een deken over je heen, een hard kussen onder je hoofd.

Ik lag daar en hield me slapend. Ze hadden het over mij. Het deed me een beetje pijn.

Ik vastte een paar dagen met mijn vrienden, uit liefde voor hen. Mijn vasten was een gebed voor hen: “Heer, open hun ogen, opdat ze U zien!” Maar misschien was het toch niet zo'n goed idee. Het valt ook niet altijd mee om de juiste weg te weten. . .

Zij vasten om punten te verdienen voor het paradijs. Een engel aan hun rechterzij schrijft die op. En straks, aan het eind van hun leven, worden die goede daden gewogen, tenminste, dat geloven ze. Stel je maar zo'n ouderwetse weegschaal voor, met twee schalen. Links liggen dan de slechte daden, alle zonden die de engel aan hun linkerzij heeft bijgehouden. En misschien. . . heel misschien. . . wie weet. . .

Ik lag daar onder mijn deken en huilde vanbinnen. Mensen, lieve mensen, jullie doen zó je best, jullie wer-

---

1. Arabisch voor “mijn moeder”.

ken zó hard, en toch, en toch... Door goeie daden komt niemand in de hemel. De toegangsprijs is al betaald! Ook voor jullie!

We hadden gevast, tot vlak voor zonsondergang het kanonschot klonk, gevolgd door de gebedsoproep van de moskeeën.

Iedereen rende naar de keuken voor een paar dadels en wat citroenlimonade om het vasten te breken.

De mannen gingen naar de moskee en de vrouwen bleven thuis om te bidden en het eten klaar te zetten.

Heerlijke gerechten werden uitgestald op het plastic kleedje op de grond. Eerst aten de mannen en daarna de vrouwen. Lekker met je handen!

's Avonds gingen ze werken, naar de markt, op bezoek of bleven ze gezellig thuis, bij de tv, tot diep in de nacht.

BOEM! Het tweede kanon schoot een gat in de nacht. We aten, dronken en baden en gingen daarna slapen.

We hadden al een tijdje in bed gelegen. "Kukeleku!" zei de haan, maar niemand reageerde. De stad sliep door. Het was Ramadan, vastenmaand. Het leven stond op z'n kop. En de maan ook. Ja de maansikkel ligt hier op z'n rug. Hij is zeker moe? Nee, hoor! Dat heb je, wanneer je dichterbij de evenaar komt.

Wanneer het eerste schijfje van de maansikkel te zien is, dan begint de vastenmaand.

*Hij ligt dunnetjes op z'n rug,
de maan. Vlug, vlug!
Het vasten begint!
Er blaft een hond, er huilt een kind.*

*Vanaf elke moskee
galmt het: vast mee, vast mee!
Verdien je punten voor het paradijs.
Je bent niet verzekerd voor de reis.*

*Je moet ervoor betalen,
maar of je het zult halen???
Och, zagen jullie maar in plaats van de halvemaan
de volle zon aan de hemel staan!*

De maan is heel belangrijk voor de moslim. Op elke moskee staat een half maantje.

De maan, het symbool van de islam.

De zon, het symbool van de Heer Jezus.

Wie heeft het maanlicht nou nog nodig, als de zon schijnt? En bovendien, de maan zelf kan geen licht geven!

Soms zou ik het wel vanaf mijn dak willen uitroepen, naar al die mensen in het donker: “Kijk, de zon schijnt, zien jullie het niet?” Een enkeling, een enkeling die het ziet.

Pas stond ik daar, op mijn dak. Het was volle maan. Maar... waar wás de maan? Hij was weg: verdonkere-maand!

Paniek in de stad: de maan was verduisterd!

Het oordeel van Allah zou komen! Het staat in de Koran: Er komen tekenen aan de zon en de maan voor het einde van de wereld daar is.

Plotseling hoorde ik vanaf alle moskeeën smeekgebeden galmen. Donderpreken rolden door de donkere nacht. Er werd vuurwerk afgeschoten om boze geesten te verdrijven. De angst was bijna tastbaar.

En toen, toen slaakte de stad een zucht van verlichting: de duivel had de maan weer losgelaten. We konden haar weer zien. Het einde van de wereld was uitgesteld.

Ik zuchtte ook, maar niet van opluchting. Ik dacht aan de tekenen aan de zon en de maan, waar de Bijbel over spreekt. Dat zal zijn voordat de Heer Jezus terugkomt. En daar hoef je toch niet bang voor te zijn?

Dan zal er vrede komen, *echte* vrede.

Dat staat in de Bijbel.

Het boek van de moslims is anders. Het heet “de Koran”.

De moslims geloven dat de woorden van de Koran uit de hemel zijn gekomen en aan Mohammed zijn gegeven, hun profeet.

De dag waarop dat gebeurde, wordt nog steeds gevierd, elk jaar weer, op de 27^e dag van de Ramadan.

Ik hoorde erover van mijn buurvrouw Báraka, toen ik haar opzocht.

Vraag maar

Ik tikte tegen haar raam.

“Man?” riep ze daar binnen. Dat betekent: “Wie is daar?”

“Je buurvrouw,” antwoordde ik.

In Jemen mogen de vrouwen na zonsondergang niet meer de straat op. Je ziet dan ook vlak voor het donker wordt overal groepjes in het zwart gehulde vrouwen vlug naar huis lopen.

Als buitenlandse vrouw heb je een beetje meer vrij-